

Розділ I

Перед Різдвом очі мешканців міста Ласощева були звернені в напрямку маєтку родини Полозів.

Триповерховий червоно-зелений дерев'яний будинок стояв на пагорбі, порослому густим лісом, і був найвищою точкою в цілому містечку. Будівля мала такий вигляд, наче хтось копнув її, але так і не вирівняв, що ще більше виділяло її на тлі сірих однакових хатинок Ласощева. Саме там розташовувалася відома майстерня «Бешкетники & Компанія», у якій працювали Ніколас Полоз і його дружина Гелена. Там подружжя робило неймовірні речі — просто зараз! — а якщо хтось шукав дива, просили набратися трішки терпіння і бралися до роботи.

Родина Полозів дуже давно славилася виробництвом найкращих у цілому місті іграшок. Уже за кілька місяців до Різдва діти писали листи Санта-Клаусу, сподіваючись, що хоча б один із подарунків під ялинкою виявиться іграшкою з майстерні «Бешкетників».

Майстерні їхньої ніхто ніколи не бачив, хоча легенди про неї передавали з покоління в покоління.

Дехто вважав, що пагорб, на якому розташовано будинок, був дахом великого ангара, де виготовляли іграшки. Інші шепотілися між собою, що пану Ніколасу допомагають ельфи, відомі своїми магічними фокусами. Однак жодного з них ніколи не бачили, як, власне, і легендарної майстерні. Ельфи в Ласощеві? Навіть найстарші мешканці міста, які ще пам'ятали веселого прадідуся пана Ніколаса — Франциска, — так і не дізналися правди. Зрештою, не тільки вони.

Едвард Полоз — молодший син пана Ніколаса й пані Гелени — хоч уже давно сам виконував домашні завдання, складав одяг у шафі й навіть сам ходив до школи та повертався з неї, для батьків досі був занадто малий, щоб увійти до майстерні й дізнатися, як багато спільного з реальністю мають чутки, що ними жило все місто.

— Я ж уже навіть умію приготувати собі вечерю! — сперечався хлопчик з батьками, хоч і марно, бо ті, наче зламана платівка, повторювали, що ще не час, але наступного року обов'язково візьмуть його із собою в майстерню.

Минали роки, а вони й далі повторювали те саме.

Напередодні Святвечора в будинку Полозів панувала метушня, як на недільному ринку: батьки щохвилини вибігали то з кухні, то з кімнати, потім забігали у ванну та на довгі години зникали в підвалі. Коридорами блукали люди, яких Едді не знав, хоча бачив їх щороку під час святкових приготувань.

Коли ж пізно ввечері в будинку нарешті запанувала тиша, хлопчик виліз з-під ковдри й тихенько подріботів у коридор. Він ішов навшпиньки, аби не розбудити батьків. У нього була дуже важлива місія. Щороку він прокрадався на кухню і під'їдав тістечка, що їх готувала Гертруда — опікунка, економка і приятелька родини, яку всі називали Герта.

Однак на півдорозі між своєю кімнатою і спальнею батьків Едді почув приглушені голоси, що долинали ніби зі стіни. Він обережно озирнувся і лише після того, як очі звикли до темряви, помітив смугу світла, що линуло з-під дверей кабінету тата. Туди він, на жаль, теж ніколи не мав доступу, але в нього часто виникала спокуса хоча б на мить зазирнути всередину. Кілька разів він навіть намагався, але двері завжди були замкнені на ключ.

— Що вони там роблять о цій порі? — прошепотів собі під ніс.

Коли вже збирався рушити далі, раптом почув своє ім'я. Серце несамовито закалатало. Злякався, що хтось його викрив і він більше ніколи не вкраде свіженький

малиновий пиріг із крихтою. На щастя, нічого подібного не трапилося, але те, що він почув, було так цікаво, що хлопчик підійшов до дверей і обережно притулив до них вухо.

— Люба, тобі добре відомо, що він ще не готовий... — низький голос тата рознісся кімнатою. — Едді ще надто легковажний, іноді мені здається, що він ось-ось загубить голову, — додав батько, від чого хлопчик, який стояв під дверима, застиг у неприродній позі, нагадуючи перекошену скульптуру.

— Знаю, знаю, Едді чудовий хлопчик, єдиний у своєму роді, але чому він такий безпорадний? Наскільки нам було б легше, якби ми могли йому довіряти. — Крізь товсті двері кабінету пролунав ніжний голос мами. — Дамо собі трохи часу, щоб ухвалити остаточне рішення, та, боюся, у нас немає вибору. Святвечір уже завтра, — додала вона.

Запала тиша. Едді, почувши кроки батьків, які наближалися, в останню мить відскочив від дверей, заховався за величезною квіткою в кутку та затамував подих.

За деякий час у коридорі з'явилася мама. Її чорне волосся, зазвичай зібране в пучок, тепер було розпушене. Одразу за нею вискочив тато — він мав на носі окуляри в тонкій оправі (хлопчик раніше ніколи їх не бачив). Едді міг заприсягтися, що окуляри періодично спалахували, а потім згасали. Хоча, це також могло бути місячне сяйво, що проникало до коридору крізь високі балконні вікна і яке час від часу затуляли хмари.